

Εξωτερική πολιτική και ΕΛΙΑΜΕΠ.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

«Δεν ξεπουλάμε την πατρίδα. Προσπαθούμε να βρούμε λύσεις και έντιμους συμβιβασμούς για μία ειρηνική συμβίωση με τους γείτονες και να διασφαλίσουμε την ακεραιότητα της χώρας και την ευημερία των Ελλήνων».

Ποιος μπορεί να το είπε αυτό, σχετικά με τους διερευνητικούς κύκλους επαφών με την Τουρκία; Ποιος «προσπαθεί» να κάνει αυτά τα πράγματα. Δεν το είπε ο πρωθυπουργός, ούτε ο υπουργός εξωτερικών, ούτε κάποιο μέλος της κυβέρνησης που ίσως θεωρούσε ότι την εκπροσωπεί, ούτε κάποιο μέλος της Νέας Δημοκρατίας, που ίσως ένιωθε ότι χρεώνεται το κόμμα την επάναρξη του διαλόγου με την Τουρκία.

Τότε ποιος; Μήπως κάποιος που συμμετέχει στις συνομιλίες, κάποιος δηλαδή στον οποίο ανατέθηκε ο ρόλος να «προσπαθεί». Όχι. Μα δεν είναι μυστήριο; Ποιος μπορεί να θεωρεί ότι αυτός είναι που δρα, αυτός που συζητά, που ψάχνει για λύσεις και συμβιβασμούς, που θέλει να διασφαλίσει την ακεραιότητα της χώρας.

Είναι ο Πρόεδρος του ΕΛΙΑΜΕΠ κ. **Λουκάς Τσούκαλης** (2001-σήμερα). Η φράση προέρχεται από επίσημη ανακοίνωσή του. Ο προηγούμενος διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ, κ. Θάνος Ντόκος (2006-19) είχε τοποθετηθεί σύμβουλος του πρωθυπουργού μετά τις εκλογές. **Παραιτήθηκε όμως πέρυσι (4.2.2020)** επειδή οι δηλώσεις του κρίθηκαν φιλοτουρκικές, καθώς και ότι υπονόμειαν την κυβέρνηση. Ο πρωθυπουργός μετά από μερικούς μήνες, αντί να κάνει δεκτή την παραίτηση, τον **προήγαγε σε ύψιστο σύμβουλο εθνικής ασφαλείας (13.10.2020)!**

Οι διερευνητικές συζητήσεις με την Τουρκία δόθηκαν σε άλλο **μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΑΜΕΠ**, τον κ. Π. Αποστολίδη. Λογικό λοιπόν να θεωρεί ο νυν διευθυντής ότι το ΕΛΙΑΜΕΠ είναι ο δρων.

Τι είναι όμως το **ΕΛΙΑΜΕΠ**; Ιδρύθηκε το 1988, όμως από την εποχή του Σημίτη το 1996 πάτησε γερά στην πολιτική εξουσία και στη διαμόρφωση της εξωτερικής πολιτικής, όταν έγινε αρχικά Πρόεδρος ο Θ. Βερέμης (1996) και αργότερα ο Λ. Τσούκαλης (2001-σήμερα). Απέκτησε επαφές με κέντρα σπουδών του εξωτερικού, εκπαίδευε πολιτικά και ακαδημαϊκά στελέχη. Μονίμως όμως με έναν γνώμονα: τις υποχωρήσεις στα εθνικά θέματα. Δεν ήταν ποτέ κρυφός αυτός ο άξονας.

Από την **εξωτερική πολιτική της περιόδου Σημίτη σε Μαδρίτη και Ελσίνκι**, με την «αναγνώριση ζωτικών συμφερόντων της Τουρκίας στο Αιγαίο», και την αναγνώριση «**συνοριακών διαφορών**» μεταξύ μας, μέχρι τη λυσσαλέα υποστήριξη του **Σχεδίου Ανάν** με αποστολή στελεχών του στην Κύπρο, και μέχρι την ονομασία των Σκοπίων και τη θεωρητικοποίηση της ελληνικής υποχώρησης, το ΕΛΙΑΜΕΠ βρισκόταν πάντα τα τελευταία 25 χρόνια, στην πλευρά των υποχωρήσεων έναντι όλων (ισχυροτέρων, ισοδυνάμων, ή ανίσχυρων), του ενδοτισμού, της αποδοχής της Τουρκίας ως μία περιφερειακή δύναμη.

Σχετικά με την Κύπρο το 2004, το ΕΛΙΑΜΕΠ εκτός από την απαράδεκτη εμπλοκή του, όπου μετατράπηκε σε κίνημα εκστρατείας προπαγάνδισης, έπεσε τραγικά έξω σε όλες τις προβλέψεις και όλες τις θεωρήσεις. Έτσι, για με-

ρικά χρόνια ατόνησε η δράση του, τουλάχιστον στην πρώτη γραμμή της εξωτερικής πολιτικής. Πρόσφατα όμως επανλήθλε δριμύτερο. Ειδικά υπό την νυν κυβέρνηση.

Ακόμη και στα θέματα του Αιγαίου και των θαλασσίων ζωνών, οι απόψεις των στελεχών του σήμερα ακόμη, αντικατοπτρίζουν εξ ολοκλήρου τις τουρκικές θέσεις, αφού χρεώνουν στην ελληνική πλευρά «μαξιμαλισμό», εκφράζουν αμφιβολίες για τη δυνατότητα επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια, απόσταση από το Διεθνές Δίκαιο κλπ.

Γνώμη μου είναι ότι με όλα αυτά αδυνατίζει η ελληνική θέση.

Υγ. Σχετικές απόψεις του κ. Ροζάκη, πρώην υφ. υπ. εξ. του Σημίτη το 1996 που έφτασε μέχρι και πρωθυπουργικός σύμβουλος του Κυριάκου Μητσοτάκη: [4.12.2011](#), [5.2.2020](#), [24.2.2020](#) , [31.7.2020](#).

Δημοσιεύθηκε στην Εστία, 2 Φεβρουαρίου 2021.

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>